

Ministerens Ord for, at hver Gang et Parti krævede en Ting afgjort ved Lov, vilde den ogsaa blive gennemført ved Lov. Det ærede Medlem maa dog ikke paastaa noget saa urimeligt. Det ærede Medlem kan se, hvad jeg har sagt, og hvad jeg har sagt, staar jeg ved, men det indeholder ikke en saa urimelig Paastand, at et hvilket som helst Parti vilkaarlig kan kræve noget afgjort ved Lov, selv om der allerede er lovlig Bemyndigelse til at ordne det paa anden Maade. Jeg har sagt, at der kan ikke paavises noget Tilfælde, hvor et Ønske om en Lov er blevet afvist, og derfor opfordrede jeg ogsaa til paa samme Maade som hidtil, at en Lov blev krævet, hvor det lod sig gennemføre, og hvor det var naturligt og ønskeligt, skulde jeg aldrig stille mig imod det. Men Tiden kræver i høj Grad den Myndighed, som det ærede Medlem selv erkender, og som jeg vil forsikre ham om, at han vil faa fuld Brug for, hvis hans Forhaabninger angaaende Valget gaar i Opfyldelse. At udlevere Lovgivningen til Mulighed for Obstruktion kan aldrig være en Ministers Sag. Jeg har ment, at mangfoldige af disse Sager krævede en hurtig Afgørelse, at mange af disse Sager ikke egnede sig til Afgørelse ved Lov, men var af Lovgivningsmagten henlagt under Administrationen; og Rigsdagen har haft fuld Lejlighed til at følge den og skride ind og forlange en anden Fremgangsmaade, hver Gang Rigsdagen maatte have ment, at det var nødvendigt.

Under min forrige Tale sagde jeg, at den Polemik, som havde været mellem det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), min nuværende højt-ærede Kollega i Ministeriet, og mig, havde drejet sig om Stedet, at jeg ikke havde syntes, det var det rigtige Sted, han rejste sit Krav. Han har henledt min Opmærksomhed paa, at jeg ogsaa ved den Lejlighed fremsatte Bemærkninger om, hvorvidt en Sag burde ordnes ved Lov eller ikke. Det er rigtigt, jeg har fremført adskillige Indvendinger imod at forsøge paa at lovfæste Forhold, som krævede stadig Forandring. Det, der den Gang væsentlig var Tale om, var den foregaaende Kornlov, den Lov, der handler om Godtgørelse for Rug til en Omordning i forrige Høstaar, da gik jeg ind paa at forelægge den for Rigsdagen, fordi den nødvendigvis krævede det, da den indeholdt en Afgiftsbestemmelse, som ikke kunde gennemføres paa anden Maade. Men jeg maa have Lov til at sige, at inde- værende Aars Kornordning har jeg aldrig

kunnet tænke mig forment paa anden Maade end ved Lov, saaledes som Forholdene har ligget foran den, og de omfattende og betydningsfulde Opgaver, som her skulde løses.

Til min Kollega, Forsvarsministeren, sagde det ærede Medlem: Det er ikke nok, at den ærede Minister kommer til Finansudvalget, Offentligheden har Krav paa at faa Besked, Udvalget er ikke tilstrækkeligt; til mig sagde han om forskellige Sager det samme: Det er ikke nok at komme til Finansudvalget, Lovordning er nødvendig. Da han saaledes havde affivet Udvalgsbehandlingen, i alt Fald til Dels, foreslog han, at dette høje Ting skulde nedsætte et særligt Udvalg til Behandling af Ernæringssspørgsmaal. Maa det være mig tilladt med en spøgefuld Vending, hentet fra det ærede Medlems Tale, at sige, at snart kan ingen Djævel hitte Rede i det ærede Medlems Standpunkter. At der nedsættes et særligt Udvalg til at følge Ernæringssspørgsmaal, for hvilket jeg skulde gøre Rede for denne Sag, skal jeg ikke have noget som helst imod, men jeg maa rigtignok stille en eneste Betingelse for mit Vedkommende, og det er, at saa bliver det dette Udvalg, som faar alle de derhen hørende Sager at afgøre, det kan ikke blive saaledes, at jeg gaar til Finansudvalget angaaende den finansielle Side af Sagen og til det andet Udvalg angaaende den administrative Side af Sagen, vi kan ikke splitte og sprede det Arbejde, som for Øjeblikket gøres, paa en saa u hensigtsmæssig Maade, lad det være i eet Udvalg, enten i Finansudvalget eller et andet Udvalg, det maa det ærede Ting afgøre, men jeg tror ikke, at det vil følge det ærede Medlem i hans Planer om paa den Maade at skabe en ny Instans, hvori Sagen skal behandles.

Jeg kommer nu til de sidste Bemærkninger, jeg har at gøre; de drejer sig om det kommende Valg og Valglovens Forudsætninger. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) har paa ny hævdet, hvad Valglovens Forudsætninger var, og de har i den Anledning fremhævet, hvad nogle Socialdemokrater har sagt om Alliance og Ikke-Alliance. Denne Udtalelse mod, at der skulde være Alliance, læste det ærede Medlem Pop, og derefter tog han Folketings- eller Landstingstidenden og læste deraf op som Sidestykke nogle Udtalelser af mig. Jeg lyttede spændt efter, fordi jeg var mig bevidst, at jeg vedrørende Valglovens Forudsætninger altid havde udtalt mig paa samme Maade som her, og